

Anita Verkerk

PINGUÏNS
Passie

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag: Coco Bookmedia, Amersfoort
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Pinguïns & Passie
Reeks: Cruiseschip Cupido (3)

ISBN 978-94-6204-247-6
CUPIDO – GROOT

© 2019 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HALLO ALLEMAAL,

‘Pinguïns & Passie’ is de derde liefdesroman in de succesvolle reeks van romantische boeken die zich afspeelt op het super-de-luxe cruiseschip Cupido, dat met een bonte verzameling passagiers en bemanningsleden over de zeven zeeën vaart.

In elk deel spelen soms ook ‘oude bekenden’ uit eerdere boeken mee, maar iedere roman heeft haar eigen unieke hoofdpersonen. Daarom zijn alle delen uit deze serie afzonderlijk te lezen.

In ‘Pinguïns & Passie’ varen we mee met weduwe Marleen Alverbeek en haar vader Viktor, die samen een cruise maken naar het adembenemende Antarctica.

Veel leesplezier met dit nieuwe boek in deze ontspannende zonnige reeks!

Liefs,

:-) Anita

HOOFDSTUK 1

“Wát?” schreeuwde ik verschrikt en mijn stem kwam nog boven de herrie van het drukke buffetrestaurant uit. “Dat méén je niet!” Ik keek mijn vader verbijsterd aan. “Dat kun je écht niet menen.”

Pap tikte op mijn arm en knikte triest. “Praat maar niet zo hard, Marleen. Iedereen kijkt naar ons.”

“Maar ze kan zich toch niet met chloor douchen?” zei ik een stuk zachter. “Pure chloor! Dat is hartstikke slecht voor je huid.”

Pap snoof. “Vertel mij wat. Haar handen zijn compleet kapot en haar hele lijf zit onder de bloederige schrijnplekken.” Hij haalde diep adem. “Ik mag niet eens meer naar haar wijzen, want alles doet haar zeer.”

Ik schudde wat ongelovig mijn hoofd. Ik had er geen idee van dat mijn moeder er zó slecht aan toe was.

Oké, toen ze een paar jaar geleden in de overgang raakte, kreeg ze last van smetvrees en dat ging heel langzaam van kwaad tot erger. De laatste paar

maanden moest ik me bijvoorbeeld in de hal omkleden – en mijn kleren in een plastic zak doen – als ik op bezoek kwam, omdat ze niet wilde dat ik *al die smerige bacteriën van buiten* het huis in sleepte. De begroetingskus had ze vorige maand – vanwege de kans op besmetting met een eng virus – ook afgeschaft en in plaats daarvan gaf ze me een hand. Met handschoenen aan, dat ook nog. Maar pap had me bij die gelegenheid in vertrouwen verteld dat de huisarts haar eindelijk eens had doorverwezen naar een psycholoog en ik had aangenomen dat ze daar wel baat bij zou hebben.

“Maar waarom hoor ik dit nu pas, pap? We zijn al vijf dagen samen onderweg. In zo’n toestand hadden we haar toch niet alleen moeten laten? Wie weet wat ze allemaal...”

“Je tante Gretha is komen logeren. Het is niet te hopen dat ze van haar ook verwacht dat ze acht keer per dag onder de douche gaat staan.”

“Acht keer? Dat is toch...”

“Een regelrechte ramp, ja. En dan zeg ik het nog netjes. Ik heb haar vijfendertig jaar geleden eeuwige trouw beloofd, maar als dit zo doorgaat... Ik kan er niet meer tegen, Marleen. Daarom heb ik

deze cruisevakantie ook doorgezet. Ik moet er echt even afstand van nemen.” Hij keek wat triest voor zich uit en vervolgde: ”Daarom wilde ik niet dat je nog op bezoek kwam voor ons vertrek. Het spijt me, ik heb je wat voorgelogen. Ze lag vorige week helemaal niet met migraine op bed.”

Ik legde mijn vork op mijn bijna lege bord en pakte mijn vaders hand. “Oh pap, wat een ellende, ik hoop dat...”

Ik kon mijn zin niet afmaken, want op dat moment hoorde ik een warme vrouwenstem ergens boven mijn hoofd zeggen: “Neem me niet kwalijk, mag ik misschien hier op het hoekje aanschuiven? Er is nergens meer een plekje vrij.”

Mijn vader knikte en trok de stoel naast hem galant een eindje naar achteren. “Het is hier nou eenmaal altijd druk op de zeedagen, mevrouw. Dan komt iedereen tegelijk eten.”

De vrouw was van paps leeftijd en ze zag er goed verzorgd uit. Ze was slank, subtiel opgemaakt en had haar bruin geverfde haren netjes opgestoken. Ze droeg een charmant mintgroen wollen mantelpakje met een kleurig bijpassend sjaaltje.

Op haar welvende borst prijkte een in plastic gestoken witte kaart waarop in krullerige rode let-

ters geschreven stond: *Hanna, Cupido Breicruise*. Cupido Breicruise? Daar had ik echt nog nooit van gehoord. Dadelijk maar eens vragen wat dat inhield.

De vrouw zette haar bord glimlachend op tafel en ging zitten. “Hartelijk bedankt, meneer. De afgelopen dagen konden mijn man en ik nog heerlijk op ons balkon ontbijten, maar het wordt steeds kouder.”

Er brak een voorzichtig lachje door op mijn vaders gezicht en de zorgelijke rimpel boven zijn neus werd op slag minder diep. “Dat is niet zo raar als je op weg bent naar de Zuidpool.”

De vrouw glimlachte terug. “Zo ver gaan we nou ook weer niet. De Zuidpool bestaat alleen uit ijs.” “Maar we gaan genoeg van Antarctica zien,” antwoordde pap. “Als ik de foto’s uit de cruise-gids mag geloven, wordt het puur genieten.”

“Maar eerst hebben we morgen de Falkland Eilanden nog,” reageerde de vrouw. “Die moeten ook heel bijzonder zijn.” Er kwam een blijde glans in haar ogen. “Ik verheug me nu al op de pinguïns.”

Mijn vader knikte. “Het lijkt ons ook fantastisch om die beesten in de vrije natuur te zien. In zo’n

dierentuin vind ik het maar een trieste bedoening, daar gaan we nooit meer heen.”

De vrouw glimlachte. “Dat ben ik wel met u eens. Als ze gewond zijn geweest of niet meer gewoon vrij kunnen leven, is het nog tot daaraan toe, maar om gezonde dieren in van die kleine hokjes gevangen te houden, is eigenlijk schandalig.” Ze wees al pratend naar de witte kaart op haar borst en zei: “We zitten hier zo gezellig, dus ik wil me graag even voorstellen. Ik ben Hanna van Zanten, uit Muiden.”

Pap pakte de uitgestoken hand: “Viktor Driessen. Aangenaam.” Hij wees op mij. “En dat is mijn dochter Marleen. We komen allebei uit Soest, maar zij woont tegenwoordig in Utrecht.”

Ik lachte vriendelijk en maakte een zwaaigebarende met mijn hand, want de tafel was te breed voor officiële toestanden.

“Wat leuk: vader en dochter samen met vakantie,” lachte Hanna. “Dat hoor je niet vaak. Ik tenminste niet.”

Pap wreef over zijn ogen. “Mijn vrouw houdt niet zo van vakanties. En Marleen is single, dus als je daar dan bij optelt dat we allebei dol zijn op reizen...”

Terwijl pap opgewekt doorpraatte en Hanna na een volgende zin al met ‘jij’ aansprak, beet ik op mijn lip.

Single.

Dat klonk alsof ik – op mijn dertigste – een oude vrijster was.

“Ik ben weduwe,” prevelde ik langzaam, maar mijn stem ging natuurlijk compleet verloren in het geroezemoes om me heen. Ach, wat maakte het uit hoe die Hanna van Zanten over me dacht? Dit was zo’n enorm cruiseschip dat de kans om haar na dit ontbijt weer tegen te komen niet zo heel erg groot was.

Ik haalde diep adem en staarde uit het raam.

Nergens ook maar een miniem stukje land te bekennen.

Nee, waar ik ook keek, overal kolkte water. Gemeen, vals en verraderlijk water...

Ik haatte water!

Ik voelde mijn keel dichtknijpen, slikte moeilijk en opeens werd het me allemaal weer te veel. Het was nu bijna vier jaar geleden dat Ron op die elendige Loosdrechtse Plassen in een wak was gereden en ik kon het eigenlijk nog steeds niet accepteren dat hij er niet meer was. Al onze

toekomst dromen waren op die vreselijke winterdag samen met Ron verdronken.

Ik miste hem zo! Zijn vrolijke lach, zijn warme arm om mijn schouders, zijn zorgzaamheid, de heerlijke zondagse ontbijtjes op bed als we uitgebreid tijd namen voor elkaar.

Mijn mond werd nog droger. Het lieve kindje waar we allebei zo naar verlangden, werd door de afgrijselijke schok veel te vroeg geboren. Het had geen enkele kans gehad.

Ik had ze allebei tegelijk moeten begraven en dat was eigenlijk mijn enige troost. Dat Ron nu voor het kindje zorgde.

Mijn uitzicht op de zee werd ontzettend wazig en ik besepte dat de tranen over mijn wangen liepen. Nee toch! Ik wilde helemaal niet huilen in het openbaar. Mijn verdriet was van mij, daar had niemand wat mee te maken. En van al die meelevende blikken werd ik nog beroerder.

Bovendien kreeg ik mijn lieverds met huilen toch niet terug, daar was ik intussen wel achter.

Ik haalde diep adem, veegde haastig over mijn ogen en probeerde het verdriet weer van me af te schudden door mijn mond in een glimlach te trekken. Maar het kwaad was al geschied.

“Gaat het, Marleen?” hoorde ik pap bezorgd vragen.

Ik bleef stug uit het raam kijken en knikte. “Ja, natuurlijk. Ik was gewoon even in gedachten.”

Maar mijn stem was zo ontzettend schor dat ik mezelf amper kon verstaan. Dit ging hem niet worden zo, ik moest hier zo snel mogelijk weg.

Ik schoof de zware stoel naar achter. “Ik heb wel genoeg gegeten. Ik ga even een blokje lopen. Zie je straks.”

Zonder nog op antwoord te wachten, wurmde ik me door het overvolle restaurant met al die vrolijke etende mensen heen en haastte me naar het trappenhuis. Ik ging met twee treden tegelijk naar beneden en stapte een paar verdiepingen lager via een zware deur het promenadedek op. Er stond een stevig windje en erg warm was het ook niet, dus ik zette er al rillend stevig de pas in.

Was het wel normaal dat ik na vier jaar nog zo overstuur raakte bij de gedachte aan wat ik verloren had?

Mijn vriendin Sanne had al een paar keer gezegd dat Ron me gelukkig wilde zien. Dat het leven veel te kort was om zo lang te blijven rouwen. Dat ik op moest houden met zo achter me te kijken en

aan mijn toekomst moest gaan denken.

Maar dat was nu net waar ik NIET aan wilde denken.

Aan een toekomst zonder Ron.

Wat had dat voor zin?

Ik kende Ron immers al sinds de kleuterschool. Hij woonde een straat verderop en we hadden samen zandtaartjes gebakken, verstoppertje gespeeld en judolessen gevolgd. We gingen allebei naar het Jacob van Maerlant Lyceum en daarna volgden we in Utrecht een studie. Ron deed een sportopleiding, ik koos voor tuinarchitectuur en we zagen elkaar bijna dagelijks. Na de afstudeerfeesten vond Ron een baan in het onderwijs en ik ging bij een tuincentrum aan de slag, terwijl ik ondertussen mijn eigen bedrijfje opstartte. Daarna waren we getrouwd.

Ik had nooit andere vriendjes gehad. Voor mij was er alleen maar Ron.

En nu was hij weg.

Zou dit verdriet ooit nog over gaan?

Oké, ik moest toegeven dat het langzamerhand wat beter ging. Af en toe had ik ook goede dagen waarop ik wat minder aan ze dacht, maar volgens mij kom je nooit meer écht over zoiets verschrik-

kelijks heen.

“Hè, daar heb ik je eindelijk gevonden,” hoorde ik paps stem achter me zeggen en bijna tegelijkertijd voelde ik een warme arm om mijn schouder. “Het is veel te koud om hier zonder jas te lopen. Kom mee naar binnen.”

Ik keek opzij, recht in zijn bezorgde ogen. “Ik wil nog even lopen, lekker uitwaaien.”

“Maar dan haal je eerst je jas,” verklaarde pap kordaat. “Je moet goed voor jezelf zorgen, Marleen. Dat ben je waard.”

“We waren zo gelukkig, samen. Waarom moest Ron zo nodig onder dat rottige ijs schieten? Er rijden wel vaker mensen in een wak en die klimmen er zo weer uit. Waarom klom Ron er niet uit?”

Pap trok mij nog wat dichter tegen zich aan en ik luisterde naar het antwoord dat hij misschien al wel duizend keer – op steeds deze zelfde compleet zinloze vraag van mij – had gegeven. “Ach, Marleen. Hij was bewusteloos door die klap tegen het ijs. Hij heeft er niks van gemerkt.”

“Ja, dat weet ik wel, maar het is zo oneerlijk allemaal!

Waarom Ron? Waarom wij?”

“Dat weet niemand, Marleen. Kom, hier is een

deur, we gaan naar binnen. Het is veel te koud voor je.”

Ik worstelde me uit mijn vaders greep los. “Ron heeft het nog veel kouder op dat akelige kerkhof! En ik voel me ook zo schuldig. Gisteravond heb ik in het theater zitten lachen, terwijl Ron en het kindje...” Ik kon niet meer verder praten en voelde de tranen alweer over mijn wangen kriebelen. Pap sloeg zijn arm weer stevig om me heen en dit keer liet ik me als een willoos lammetje door hem naar binnen leiden.

“We gaan een kop koffie halen,” zei pap. “En je weet best dat Ron het alleen maar fijn zou vinden om jou weer gelukkig te zien. Als het andersom was geweest, had jij ook niet gewild dat hij voor altijd verdrietig bleef. Jij had hem nieuw geluk gegund.”

Ik haalde diep adem en veegde mijn tranen voor de zoveelste keer weg. Pap had natuurlijk gelijk, maar waarom voelde het dan niet goed?

* * *

Twee sterke koppen zwarte koffie, een warme douche en een goed gesprek met pap later voelde

ik me alweer veel beter en ik liet me overhalen om naar een lezing – over pinguïns – in het theater te gaan.

“Dan weten we morgen op de Falklands tenminste waar we op moeten letten,” zei pa. “En als ik de *Daily* mag geloven, wordt het praatje door een Amerikaanse professor in de biologie gehouden.”

“De *Daily*?” vroeg ik wat aarzelend.

“Zo heet het dagprogramma dat we elke avond in ons postvakje krijgen.”

“Oh, oké. Ik kijk daar eigenlijk nooit in. Ik hoor het wel van jou als er iets bijzonders is.”

Pap glimlachte. “Nou, laat ik je dan vertellen dat dit een hele bijzondere professor is.”

“Ik ben niet zo van de professoren, pap. Het zijn altijd van die saaie, kale kerels met een bierbuik, die nog te beroerd zijn om lopend naar de wc te gaan.”

Er ging een lelijke steek door mijn hart. Zo noemde Ron dat altijd als hij iemand tegenkwam die niks aan sport deed.

Maar Ron was er niet meer. Ron zou er nooit meer zijn.

En ik was er wel. En ik moest wat van mijn leven gaan maken, want met in het verleden blijven

rondhangen, schoot ik niks op. Dat had pap net nog tegen me gezegd en ik snapte best dat hij gelijk had. Maar hoe ik dat dan moest aanpakken, daar was ik nog niet uit.

“Dat is voor iedereen verschillend, Marleen,” had pap gezegd. “Maar het allerbelangrijkste is, dat je niet in een hoekje gaat zitten treuren, maar afleiding zoekt.”

En zo had ik me dus laten ompraten om mee te gaan naar die pinguïnlezing.

Ik slaakte een diepe zucht en hoorde pap intussen zeggen dat de belangrijke professor elke zomer wel drie maanden op Palmer Station zat.

“Palmer Station,” mompelde ik voor me uit, want dat hele gedoe zei me echt niks.

“Dat is een Amerikaans onderzoeksstation in Antarctica,” antwoordde pap net iets te enthousiast. Hij had vast door dat ik weer bezig was om in een dépri-bui weg te zakken en praatte opgewekt verder: “Daar doen ze allerlei belangrijke onderzoeken op het gebied van klimatologie, biomedische wetenschappen, Antarctische ecosystemen, gletsjerkunde, de ozonlaag en dat soort dingen.”

“Oh, oké,” mompelde ik, want daar raakte ik toch niet erg opgewonden van.

Maar pap blijkbaar wél. “We varen over een paar dagen heel dicht langs Palmer Station en dan komen er mensen aan boord om ons over het leven daar te vertellen.”

“Dus je kunt heerlijk van de ene opwindende lezing naar de andere rennen,” was mijn commentaar.

Oké, natuurlijk wilde ik best wat meer over Antarctica weten – en met name over de plantjes daar – maar met een beetje vakantiegevoel is ook niks mis. En dan is lekker lui bij het overdekte zwembad liggen met een Sudoku of een spannend boek voor mij toch heel wat aantrekkelijker dan een saaie lezing te moeten uitzitten.

Ik had eigenlijk alweer ontzettende spijt dat ik zo meteen naar die pinguïntoestand moest. Maar goed, dat had ik nou eenmaal beloofd.

Pap deed intussen net of hij het cynische onder-toontje in mijn stem niet gehoord had. “Dat is toch geweldig, Marleen! Dan hoor je uit de eerste hand hoe het is om in zo’n station te wonen. Nu is het zomer en lang licht, maar in een ijskoude poolwinter zal het geen pretje zijn als het de hele dag donker blijft.”

Ik keek pap nadenkend aan. “Nee, dat geloof ik

ook niet. Ik vraag me af...”

“Ja?”

“Wat zou iemand bezielen om vrijwillig in dat soort omstandigheden te gaan leven?”

Pap knikte. “Daar ben ik ook benieuwd naar. Zelf lijkt het me ook niks. Maar dat kunnen we dan over een paar dagen aan die mensen van Palmer Station vragen.” Hij keek op zijn horloge. “We moeten zo maar eens gaan, het zal wel druk worden.”

Daar kon ik me eigenlijk niks bij voorstellen, maar ik pakte gehoorzaam mijn vestje van de stoel – op zo’n cruiseschip doet de airco waar hij zin in heeft en dan kun je maar beter op alles voorbereid zijn – en liep achter pap aan de smalle gang op.

Pap en ik hadden twee hutten naast elkaar, met een deur die je op slot kon doen ertussen. Dus privacy genoeg en maar één klop op de deur van elkaar vandaan.

Onze hutten lagen zo’n beetje in het midden van het schip, maar toch was het nog een aardige wandeling door al die smalle gangen naar het theater. De Cupido was zo’n driehonderd meter lang, een slordige tweeëndertig meter breed en net zo hoog als een enorm flatgebouw. Dus als je van de ene

naar de andere kant wilde gaan, kon je – behalve als je een chic jurkje aan had – maar beter een paar stevige wandelschoenen aantrekken.

Na een minuut of wat kwamen we bij het theater dat aan de voorkant van het schip over twee verdiepingen was ingericht, met het toneel op dek vier en het balkon op dek vijf.

“We gaan maar weer vooraan op het balkon zitten, hè?” stelde pap voor, toen we er bijna waren.

“Mooi zicht op het toneel en minder last van te laatkomers, die ongegeneerd je bier omgooien.”

Ik moest erom lachen. Pap nam tijdens de avondvoorstellingen graag een biertje, maar het was hem al twee keer overkomen dat iemand – in het donker na het begin van de voorstelling – zijn drankje over het hoofd had gezien. De eerste keer had een stevig gebouwde mevrouw met haar handtas zijn glas van het tafeltje gemaaid. De tweede keer had pap – door ervaring wijs geworden – zijn drankje haastig opgepakt toen er een meisje langs wilde en had hij vervolgens alles over zijn pak gekregen, omdat het wicht zich op een scheef randje verstapte en half tegen hem aan viel. “Prima, hoor,” antwoordde ik meteen. “Maakt mij niet zoveel uit waar ik zit.”

We zochten een mooi plekje op de voorste rij van het balkon en al gauw zagen we een ober aankomen. “Biertje, Sir Viktor?” vroeg hij.

“Nee, een tonic lijkt me verstandiger op dit uur.”

Pap draaide zich mijn kant op. “Jij ook wat drinken, Marleen?”

Ik schudde mijn hoofd. “Ik heb al zoveel koffie op, het kan wel weer even.”

Daarna keek ik over het randje van de balustrade naar beneden.

Het toneel zag er verlaten uit. Er stond alleen een eenzame microfoon op een standaardje. Tegen de achterwand hing een groot projectiescherm waarop in het Engels te lezen was dat je tijdens de lezing geen foto’s of geluidsopnamen mocht maken.

Aan de zijkanten van de zaal waren de zware gordijnen dichtgeschoven en de enorme kroonluchters aan het plafond deden hun uiterste best om voor sfeerverlichting te zorgen. Verder waren er natuurlijk allemaal rijen comfortabele, met rood fluweel beklede stoelen, waar handige kleine tafeltjes voor stonden. Ik zag al heel veel mensen ontspannen van een drankje genieten.

Helemaal vooraan zat een groepje vrouwen fana-

tiek te breien.

“Hé, is dat Hanna?” Pap wees in de richting van de voorste rij. “Die derde van links in dat vlotte groene mantelpakje?”

“Dat kan best.” Ik grinnikte. “Best gek dat ze in een theater zitten te breien.”

“Hanna doet de Cupido Breicruise.”

“Oh ja, dat heb ik op haar pasje zien staan. Is dat een wedstrijd of zo?”

“Nee, het is vooral voor de gezelligheid. Er zijn veel alleenstaande dames bij en hun focus ligt deze reis op breien. Ze bezoeken schapenfarms en hebben speciale lezingen van deskundigen over patronen en bijzondere steken, en dat soort dingen.”

“Oh, wat apart.”

“Hanna vertelde me dat er wel meer cruises zijn, waar dat soort extra's worden aangeboden. De Klassieke Muziekcruise, de Golfcruise of bijvoorbeeld een Danscruise. Het is maar net waar belangstelling voor be...”

Pap schoot midden in het woord overeind en begon heftig te zwaaien. “Hanna, ik zit hier!”

Ik rekte me wat uit om naar beneden te kijken en zag Hanna uitbundig terugzwaaien. Daarna ging

ze weer zitten en breide verder.

Pap zakte met een teleurgesteld gezicht terug op zijn stoel.

Ik wreef over mijn neus. “Ze heeft wel behoorlijk indruk op je gemaakt, zeg.”

Pap knikte. “Hanna liet haar vork vallen en ze raapte hem gewoon weer op. Dat was zo’n verademing voor me.” Hij zuchtte diep. “De laatste keer dat ik met je moeder uit eten was, zat ze na elke hap haar handen te ontsmetten en dat is al gauw drie jaar geleden. Daarna is het alleen maar erger en nog erger geworden.”

Ik beet op mijn lip en dacht aan het laatste bezoek bij mijn ouders. Eigenlijk had mijn moeder het liefste gezien dat ik me op de stoep al helemaal uitkleedde en eerst ging douchen voordat ik een steriel ruimtepak aantrok.

‘Ik wil van de hal een ontsmettende douchecel laten maken, dan blijft het binnen tenminste een beetje schoon’ echode haar stem in mijn hoofd.

Tja, ik werd er al gek van en mijn vader zat voortdurend in die ellende.

“Ons sociale leven is ondertussen helemaal naar de knoppen,” praatte pap verder. “Dus ik vond het echt geweldig om weer eens een normale

vrouw te ontmoeten. Eentje die niet naar chloor stinkt.”

“Maar mam is nu toch in therapie?” vroeg ik.

“Ja, maar dat helpt tot nu toe geen steek. De therapeut komt intussen aan huis, omdat je moeder het in zijn praktijk maar een vieze en onhygiënische bende vond. Ze heeft me een drama staan schoppen om daar niet meer heen te hoeven! Maar die goede man wil absoluut niet douchen als hij binnenkomt, dus ja...”

Ik legde mijn hand op mijn vaders arm. “Oh, pap, dat moet wel heel erg moei...” begon ik, maar ik kon mijn zin niet meer afmaken, want de ober zette met veel omhaal van woorden een flesje tonic en een glas voor mijn vader neer.

Op vrijwel hetzelfde moment gleden de roodfluwelen toneelgordijnen dicht, de lichten van de kroonluchters dimden en het werd schemerig in de zaal.

Vervolgens klonk er een soort tromgeroffel en een ingeblikte stem riep: “Dames en Heren! Hier is uw cruise director Jorge! Applaus!”

De gordijnen gingen een stukje open en in het felle licht van een schijnwerper zagen we een man tevoorschijn komen.